

НЕДЕЛЧО ДРАГАНОВ ЗА ПЕТ ШИЛИНГА

chitanka.info

Те се качиха на балкона — оттам се виждаше оркестърът и танцуващите двойки. Поръча бутилка вино. („Най-хубавото бяло вино, което имате.“)

— Мястото е приятно, нали? — рече момичето и му се усмихна. Тогава той я покани на танц.

— Вие танцувате много леко — рече момичето и потърси погледа му. Очите ѝ — големи и сиви със сини искрици — гледаха ласкаво. Тя отпусна тялото си и той я привлече към себе си. Хубаво момиче, рече си той, притискайки я плътно; тялото ѝ излъчваше свежест и чистота.

— За първи път танцувам във Виена! Не вярвате ли? Та и аз съм само от десетина дни тук. Изпратена съм на специализация във виенската библиотека.

Той лекичко допря лицето си до косите ѝ и тя не отмести глава.

— Наричайте ме Ан-Мари — рече момичето.

— Аз се казвам Иван.

„Дявол да го вземе, мислеше си, как ми потръгна тази вечер!“

Изпиха първата бутилка и той поръча още една, но Ан-Мари протестира: не е свикнала, прилошавало ѝ. Тогава той поръча сандвичи. Момичето веднага взе един сандвич и лакомо заяде. „Какъв съм идиот — упрекна се той, — та оня, дъртият, я държал с едно кафе цяла вечер!“

Валеше дъжд, когато преди половин час я срещна на трамвайната спирка пред операта. Тя разговаряше на френски с възрастен господин и потръпваше зиморничаво. С изненадваща ловкост господинът скочи на стъпалото и махна с шапката за довиждане. Последният трамвай, рече си той, и момичето остана само на спирката. Тогава я заговори, защото знаеше добре френски, и момичето беше чужденец като него.

В бутилката бе останало вино за още две чаши или дори по-малко. Той вдигна бутилката, но момичето закри с ръце чашата си.

— Не — каза то, — повече не мога. — И се изправи: — Извинете...

Слезе от балкончето и той я видя как разбута хората в салона, бързайки към изхода.

„Отиде си, а уж изглеждаше модерно момиче. Като си е отишла, майната ѝ!“

Но след пет минути момичето влезе, оглеждайки салона, сякаш се разкайваше, че се е върнало.

Когато тя се качи горе, той каза:

— Вече бях се отчаял. Мислех, че няма да се върнете.

— О, не!

Но отказа да танцува. Чувствувала се уморена.

Неочаквано тя грабна чантата си и бързо слезе по стълбите. Дявол да го вземе, какво му стана на това момиче. А може би... Не беше мнителен и не страдаше от излишна подозрителност, но все пак тези внезапни излизания... Много пъти беше чел във вестниците за банди от млади хора, в които участвуват и момичета. Ако тя си бе въобразила, че е някакъв дипломат с много пари, а не само с петстотин шилинга в джоба...

Но и този път Ан-Мари се върна. Беше неспокойна, слушаше го разсеяно. Нещо ставаше с това момиче и той реши, че все пак трябва да бъде нащрек.

— Време е за сън — каза Ан-Мари. Гледаше го с нетърпелив и настойчив поглед.

— Добре — рече той, — но най-напред да изпием виното. — И той напълни чашата ѝ така, че малко вино се изля върху картонената поставка. След това напълни по същия начин и своята чаша.

— Пийте — рече българинът, гледайки я на свой ред настойчиво, — иначе ще помисля, че сте ми сърдита.

Долу ревяха саксофоните и младежите се кривяха, подлудени от бесния ритъм на музиката.

— Ще прием „екс“ — рече той — или чакайте, по-добре „брудершафт“, нали такъв е обичаят тук!

Той приближи стола си и кръстоса ръката си с нейната. Музиката спря и миг след това салонът се изпълни със сгъстения ритъм на туиста.

— До дъно, Ан-Мари! („И, разбира се, после ще я целуна.“)

Докато пиеха, той си помисли, че със своята непохватност сигурно пак е излял чашата си...

Беше късно да се преструва, че нищо не е видял. Момичето седеше неподвижно и гледаше уплашено като дете, което съзнава, че е извършило някоя пакост и чака да бъде наказано.

Трябваше да говори, да ѝ покаже, че тя все така му харесва, но мълчеше объркан, не знаейки как да постъпи, какво да каже. Долу младежите опитваха стъпките на медисона и българинът си помисли, че след две години, когато новият танц стане популярен и в неговата страна, той вече ще бъде твърде стар за бързия му ритъм. Ще бъде стар за медисона и за всички модерни танци, които ще се появят след него. На тридесет и пет години човек е погълнал достатъчно алкохол, всмукал е дима на двеста хиляди цигари и е натъпкан с много предразсъдъци, за да има самочуствието на двадесетгодишните.

Мъчеше се с аритметика да отвлече мислите си, но беше четири часът сутринта и момичето зъзнеше.

— Ан-Мари — рече той и я хвана за ръката. — Може да настинете. — Подаде ѝ чиста носна кърпа. — Идете долу, после ще си тръгнем.

Ан-Мари държеше кърпата в ръцете си и той виждаше, че тя иска да му каже нещо.

— Извинявайте — рече най-сетне тя с мъка, — имате ли монети. В това заведение вратата на тоалетната се отваряла с пет шилинга...

Изведнъж всичко му се видя като в кривите огледала на Виенския пратер — джазовият оркестър и модно облечените младежи, които правеха невероятни движения в средата на салона. Те въртяха задниците си, клякаха и ставаха, извиваха се назад и кривяха лицата си като циркови клоуни. Главата му се замая и той затвори очи. И видя същите тези младежи, страшно удължени, в модни сака и необикновено тесни панталони без маншети, да се отправят в редица по един към клозета. Зад тях, надули с всички сили саксофоните, вървяха музикантите. Всеки държеше монета от пет шилинга в ръката си и чинно я подаваше на дебела жена в снежнобяла престилка...

Когато момичето отново се изкачи горе, той беше платил сметката, но не остави дребни монети в чинийката, защото му идеше да събори масата, да предизвика скандал, да изцапа чистата престилка на червенобузестата келнерка.

На запад луната светеше със студена акуратност, на изток мракът се бе разредил и приличаше на замърсено мляко. Иван прегърна

момичето, което зъзнеше. Искаше му се да направи нещо за това момиче, което мълчаливо вървеше, сгушило се в прегръдката му.

Най-после видяха едно такси, задрямало до плочника на улицата. Събудиха шофьора и той сърдито излая.

— Казва, че по това време се плаща двойна такса.

— Да върви по дяволите!

— Няма ли да вземем таксито?

— Напротив, кажете му, че ще му платя тройна такса, само да не лае така, че ще го пратя по дяволите.

После, когато му даде парите, немецът се разкисна:

— Данке шьон, данке шьон. Ю ар американ?

— Българин съм! — кресна му Иван.

— Гут! — рече шофьорът, видимо объркан. — Зер гут...

Свело поглед, момичето мълчеше и чакаше, примирено и безпомощно.

— Ан-Мари — рече той, — облечете си топли дрехи, ще се разходим из града.

Тя го гледаше втръчено, сякаш се боеше, че не го е разбрала добре.

— Хайде, Ан-Мари, чакам ви. Или сте уморена...

— Не — отвърна живо момичето, — не съм уморена. Искам да се разхождам.

Отвори вратата, извърна се и му се усмихна. После затича нагоре по стълбите.

Крчеше по влажния плочник и се любуваше на предутрието. Едно след друго изплуваха от мрака контурите на по-далечните здания, дърветата по булеварда, заспалите коли край плочниците. Сякаш светлината, която идеше от изток, раждаше отново Виена. Може би красотата, която тъй жадно търсеше да открие в първите дни, е тук, около него: в сгърчените от годините къщи, в стария булевард?

Не усети кога се приближи Ан-Мари и мушна ръката си в джоба му. Беше малка, деликатна и много топла ръка.

— Ще ти покажа Виена — рече тя и се притисна. Тогава той се наведе и я целуна.

Чу се силно изсвирване, последвано от хорово кикотене. Група младежи идваха насреща им. Изглеждаха пийнали.

Като се изравниха, един от тях, висок и много рус, се поклони тържествено и поздрави:

— Гут морген.

Иван отвърна със също такъв поклон и рече на френски:

— Вие сте добри момчета и ние ви пожелаваме да прекарате приятно неделния ден.

— Охо — провикна се русият, — французи!

— Не познахте — рече Иван, — ние сме българи.

— Охо! — възкликнаха няколко гласа едновременно, а русият поиска да размее компанията и се провикна: — Тогава сигурно сте дошли във Виена, за да се нацелувате свободно.

— Този път познахте — рече Иван, — у нас ходят с намордници.

В заспалата улица се вдигна такъв кикот, че някъде наблизо се отвори прозорец и един сънлив глас сърдито избоботи: ау, ау, ау.

Двамата отминаха нагоре по улицата и изведнъж се почувствуваха много близки.

— Иван, как ще звучи моето име на български? Мария! Харесва ми това име — рече тя и потърка глава о рамото му. Той я прегърна и усети топлината на тялото ѝ.

— А сега накъде?

— Натам — рече Мария и посочи розовото небе, от което след минута-две щеше да се излюпи слънцето.

Всички пътници бяха в автобуса и шофьорът запали мотора. Само той стоеше още на стъпалото и пречеше с тялото си да се затвори автоматичната врата.

— Иван! — рече момичето и се надигна на пръсти. По ресниците на очите ѝ блестяха сълзички. Заприлича му на малко разплакано момиченце. С това момиченце той се бе разхождал цял предиобед из чистите улици на Виена; бяха се фотографирали за пет шилинга в кабинката-автомат; наплискаха избледнелите си от безсъние, но весели лица на Дунава, който този път наистина му се видя „син“; тя подскачаше по улиците, долепяше горещи устни на лицето му и шепнеше с тайнствен вид:

— Харесваш ми, Иван. Знаеш ли защо?

Автобусът потегли. Тя размаха мократа си кърпичка и затича, но не успя да извика, защото плачеше. Беше мъничка и самотна сред улицата, блъскаха я, защото вървеше срещу течението, срещу потока от хора, който бълваше подземният изход на площада.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.